

SKUTOČNÉ PRAŽDNINY

Angie Argalášová

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie re-produkovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkolvek podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Skutočné prázdniny

Angie Argalášová

© Branislav Argaláš, 2024

v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková korektúra: Eva Medeová

Fotografie: Lucia Šoltysová

Obálka a grafická úprava: Miroslav Bellay

ISBN 978-80-570-5731-4 (tlač)

ISBN 978-80-570-5733-8 (epub)

ISBN 978-80-570-5734-5 (mobi)

ISBN 978-80-570-5732-1 (pdf)

SKUTOČNÉ PRÁZDNINY

Angie Argalášová

2024

„Šťastie závisí od nás samých.“

ARISTOTELES

1. kapitola

ČAS KŔMENIA

„Sára! Sára!“ Dvorom sa rozliehal krik. „Kde si, kone sa nenakrmiť samy!“

Povzdychla som si. Myslela som, že si konečne odýchnem v korune starého orecha a začítam sa do napínavej knihy. Napokon som však zoskočila; kone predsa nemôžu za to, že som na ne nepomyslela.

Dopadla som do mäkkej, rosou pokropenej trávy. Mama sa rázne otočila a povedala: „Zase si na ne zabudla? Dohodli sme sa, že ich dnes nakrmiš! Ja mám veľa práce.“

„Ach, áno, už bežím!“ odvetila som a vyletela smerom k stajni.

Otvorila som veľké drevené dvere zbité zo zelených dosák. Do nosa mi udrela vôňa koní a na bosých nohách som pocítila chladnú kamennú podlahu.

Viem, pri koňoch môžem stúpiť na čokoľvek, no v lete si moje nohy užívajú slobodu bez topánok. Je to úžasná akupresúra.

V stajni bolo oproti vonkajším tridsiatim stupňom veľmi príjemne. Prešla som dlhou uličkou pomedzi boxy. Leandra ma privítala fŕkaním. Star sa so záujmom pozeral cez okienko v mrežiach.

Vtom sa z boxu obďaleč vynoril vysoký chlapec. Mohol mať približne šesťnásť rokov. Mal kučeravé vlasy stojace na všetky strany a ofinu, ktorá mu zakrývala oči. Ťažko povedať, či mi viac pripomínal barokového anjelička alebo strapatého psa.

Bol to brat Viktórie, jazdkyne, ktorá sa do stajne chodila len vychvaľovať. Majú to asi v rodine.

„Hej, Sára, videla si už Vikino nové sedlo?“ zavolať na mňa. „Možno ti niekedy dovoľí vyskúšať si ho!“

Prevrátila som oči. On sa však tváril, že čaká na odpoveď. Nadýchla som sa a nasadila ľahostajný výraz.

„Dávid, teraz nemám čas zaoberať sa sedlami, mám veľa práce,“ odvetila som.

Na konci stajne zaerdžala Xara, ktorá mi akoby dala za pravdu. Dávidovi som viac pozornosti nevenovala. Rýchlym krokom som prešla uličkou ku Xare a pohľadila ju po svetlom zamatovom nose.

Konečne som sa dostala k nenápadným dverám o pár metrov ďalej. Pri pohľade na veľký mech plný namiešaného krmiva sa mi spotili ruky. Zhlboka som sa nadýchla, schmatla som vrece a naložila ho na čierny plechový fúrik. Konské raňajky obsahovali najrôznejšie časti krmiva pre kone od suchých cez jaderné až po minerálové.

Zaprela som sa. Koliesko fúrika akosi zaškripalo. Kyvotajúc som celý náklad previezla ku Xarinmu boxu.

Ostea potrava ihneď zaujala. Zjavne mu nebolo po vôli, že Xara dostane jesť prvá, a začal sa dožadovať hraním svojej rysavej nohy po zemi. Pobavilo ma to. Ten kôň je večne hladný.

Rad radom som prechádzala od boxu k boxu a krmila kone. Pri Elvy som sa trochu zdržala. Mala som pre ňu sladké červené jonatánky, ktoré na jeseň rastú na starej jabloni v sade. Je celá pokrútená a vynikajúco sa po nej

lozí. Tieto jabĺčka sú dobre uskladniteľné, a tak v chladnej tmavej pivnici vydržali až doteraz.

Cukor ničí konské zuby a kone prežívajú veľký stres, keď im zubár strčí do papule konštrukciu, aby im ich opravil. Mnoho ľudí si to však neuvedomuje a napriek tomu sa cukor používa ako častá odmena. Jabĺčka sú naopak chutná, ale hlavne zdravá maškrtka.

Keď som ju hladkala po bielej srsti, šmátrala nezbedným nosom v mojej jemnej červenej sukni. Keď zistila, že ďalšiu dobrotu nedostane, rozhodla sa vychutnať si hladkanie.

Pozastavila som sa aj pri Chiare, ktorá prišla na to, ako sa zbaviť ohlávky. Zahrabala ju pod kopou slamy a blata. Ohlávku som položila do fúrika, aby som ju neskôr vyčistila.

Keď som konečne nakrmila aj Fragola, pobrala som sa odložiť krmivo. Vtom som pri stajni zbadala nejaké auto. Neodolala som. Prebudili sa vo mne moje detektívne zmysly. Nechala som fúrik fúrikom a nenápadne som sa vykradla zo stajne. Prikrčila som sa. Takmer štvornožky som si obzerala biele auto s veterinárskym logom na oboch stranách.

Odrazu ku mne zo stajne doľahli hlasy. Vrátila som sa medzi boxy.

Všimla som si Anetu a Elli, ako vyvádzajú Sunny z boxu. Malá izabeláčka sa bála. Erdžala, vyhadzovala prednými nohami a všemožne sa snažila uvoľniť zo svetlomodrého vodidla.

Vtedy zo Sunninho boxu vyšla Linda v čiernych rajtkách a fialovom jazdeckom tričku.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa.

„Doktor Zimný si konečne našiel čas a na požiadanie pani Lorovej prišiel vytrhnúť Sunny vlčí zub,“ vysvetlila Linda.

„Jasné, že mi to hneď nenapadlo!“ prikývla som. Sunny je ročná kobyľka, a tak ešte nemá vlčí zub na pevnom koreni. Jej majiteľka, pani Lorová, mi asi pred týždňom ukazovala, že Sunny ho má mierne vystúpený. Sú to pozostatky zubov, ktoré mali predkovia dnešných koní. Neskôr síce zanikli, no z času na čas sa koníkovi prederú. V mladosti ich kôň ešte nemá prirastené, takže sa dajú jednoducho vytiahnuť veterinárom. Vlčie zuby koňom prekážajú pri práci so zubadlom, ktoré sa o ne občas zachytí.

Vo dverách za svojím chrbtom som postrehla tiene. Obzrela som sa. Rýchlym krokom sa k nám približovala pani Lorová v sprievode doktora Zimného odetého vo svojej typickej uniforme a s prenosným kufríkom v ruke. Zdvorilo som sa pozdravila. Doktor sa usmial popod starostlivo upravené fúzy. Potom nás však poslal von. Pri jeho práci smela ostať len majiteľka koňa. Ostatné dievčatá sa rozprchli do jednotlivých boxov a ja som si konečne mohla ísť sadnúť do svojej pozorovateľne a zahĺbiť sa do knihy.

2. kapitola

PRÍCHOD NIEKAM

Karolína znudene sedela na zadnom sedadle auta. Dívala sa von oknom na cestu. Hlavu si podopierala ľavou rukou ozdobenou náramkom s retiazkou.

„Ach,“ vzdychla si. „Kam to vlastne ideme?“

„Uvidíš,“ odpovedal jej otec so záhadným tónom v hlase. Karolína sa hnevala, že jej nechce prezradiť, kam ju vieze. Jej rodičia prednedávnom vyhrali pobyt pri Stredozemnom mori v krásnom hoteli s bazénom pre dve osoby a dohodli sa s nejakou známou zo strednej školy, že ich dcéra strávi pár týždňov u nej.

Mobil sa jej už dávno vybil a čítanie ju nebavilo. Tyčinku s karamelom, ktorú jej otec kúpil na čerpacej stanici,

pred chvíľou zjedla, a tak tam iba sedela a dívala sa von z okna. Napokon ju premočila únava a opretá o hladké chladné sklo zaspala.

Zobudilo ju až nadskakovanie auta na hrboľatej ceste. Opäť vyzrela z okna. Naleštené čierne auto sa trmácalo po akejsi bočnej rozbitej ceste. Všade navôkol boli len stromy, kríky a kvetiny.

Karolína s hrôzou sledovala, ako auto prešlo cez veľkú mláku plnú blata.

Vtom zabočilo na akúsi kamienkovú cestičku. Viedla pomedzi polia a lúky so suchou trávou. Mierili k vzdialenej budove. Postupne sa pri nej vynárali ďalšie budovy rôznych tvarov postavené vedľa seba.

Odrazu čosi nadskočilo a vzápätí auto naprázdno zabralo kolesami. Karolína sa znepokojene zadívala na otca. Ten sa vyklonil von z okna. Zapadli do tuhého blata. Dievča s nevôľou vystúpilo. Otec poriadne stúpil na plyn v snahe vymaniť sa z blatového lepidla. Karolína len v duchu dúfala, že sa mu to podarí, pretože rozhodne nemala v úmysle šliapať pešo, alebo nebudaj tlačíť auto.

Kolesá auta sa znova naprázdno otočili, nadskočili a odlepili sa. Karolína si vydýchla. Otec jej netrpezlivo naznačil, aby nastúpila.

Po chvíli prešli príjazdovou cestou po poli k žltému domu. Zastali na nevelkom parkovisku vysypanom štrkom. Karolína otvorila dvere a rozhliadla sa po okolí. Okraje parkoviska i vstup do domu zdobili ružové, fialové a červené kvety v rôzne veľkých kvetináčoch. Tie sa Karolíne na rozdiel od stromov s popraskanou kôrou a lišajníkmi páčili.

Spoza domu im šla v ústrety dáma s tmavými zvlnenými vlasmi vejúcimi vo vetre, oblečená v bielej košeli a žltej sukni.

„Vitajte!“ blížila sa k nim s milým úsmevom na perách.

„Ahoj,“ pozdravil ju vysoký muž vystupujúc z auta a podal jej ruku.

„Takže toto je vaša Karina,“ pokračovala.

Pousmial sa a povedal: „Karolína.“ Žena sa trochu zháčila a radšej sa prívetivo prihovorila návštevníčke. Krátka sa zhovárali, zatiaľ čo Karolínin otec vykladal z priestranného kufra dcérinu batožinu.

„Nezastavíš sa aspoň na kávu?“ obrátila sa usmiata žena na Karolíninho otca.

„Ponáhľam sa, lietadlo nám letí čoskoro a my ešte musíme pobaliť veľa vecí,“ odvetil. Pozrel sa na dcéru, trochu váhavo ju objal a pošepkal jej pár slov na rozlúčku. Následne im ešte zamával a odfrčal kamenistou cestičkou preč, pričom pascu z blata starostlivo obišiel. Karolína potlačila slzy v očiach. Ocitla sa sama na neznáмом mieste s dámou, ktorá sa jej predstavila ako Aniela.

